

мога да единя само съ равни на себе си. Къмъ ония, които сж подъ мече, азъ мога само да бжда нѣщо като — Махва ржка. Едва ли това не е нещастieto на моя натурелъ. Спира.

М а р а. — Защо спирашъ? Азъ искамъ да те разбера, защото до сега ний никога не сме се спирали на тоя въпросъ.

Б о р ъ о. — Послѣ, това се повтори. Въ споменъ. Ахъ, това ми струва толкова мъка! Защото азъ виждахъ тѣ какъ страдатъ отъ това мое чуждение отъ тѣхъ. А пъкъ азъ съ умътъ си, макаръ че го намѣрвамъ за жестоко, но съ душа не мога да се примиря. Когато единъ човѣкъ ми е безразличенъ — мога ли да му дамъ интименъ приемъ?

М а р а. — Та и къмъ Йовка си се почувствува въ такъвъ?

Б о р ъ о. — Съ болка. Да!

М а р а. — Но Йовка! — —

Б о р ъ о. — Каква е Йовка! Една сантиментална натура, която блѣнува и копнѣи, но у която нищо индивидуално, творческо нѣма. Прѣзъ всичкото ни общение, тя се е стрѣмила само да ми угоди, но нито еднажъ не се издигна на свои крака да застане —

М а р а. — Какъ, най силната жена у насъ!

Б о р ъ о. — Най силния между слабитѣ —

М а р а. — Но нали най силната —

Б о р ъ о. — Нѣщо като какъ да кажа —

М а р а. — Обидена. Какво самооболщение!

Б о р ъ о. — Азъ ти казахъ, че се осждамъ, но ти изказвамъ онова, което става съ мене.

М а р а. — И сега?

Б о р ъ о. — Сега азъ съмъ тѣй къмъ Йовка, че боя се да не би да се издамъ и да ѣ причиня огорчение. Ето, — — — Другъ пътъ, само да се поменѣше името ѣ, азъ трѣпвахъ; сега —

М а р а. — Сега?

Б о р ъ о. — Чудно! Самъ на себе си се чудя!

М а р а. — Наистина странно, ако всичко що казвашъ е искрено.